SLYNG

Studenterblad: ToRS
APRIL 2011/ 13. udgave

EGYPTENS
POLITISKE FREMTID

EN VERDEN RIGERE
-TVÆRKULTUREL I PRAKSIS

CEPI
POSITIV INTEGRATION

BEIJING
MELLEM FORTID OG NUTID

NY PORTAL
FOR ØSTEUROPA STUDERENDE

Om SLYNG

SLYNG udgives af Institut for Tværkulturelle og Regionale Studier, ToRS.

SLYNG er et studenterblad for studerende og ansatte på ToRS

SLYNG redigeres af instituttets studerende på ToRS.

SLYNG er et supplement til de øvrige udgivelser på ToRS, og har til formål at skabe debat, kritik, faglig analyse, generel oplysning, opråb og udråb.

SLYNG modtager og trykker bidrag fra alle studerende og ansatte uanset stilling, rang og anciennitet.

Redaktionen bag SLYNG:
Christian Stampe Jensen (Asienstudier, Thai, KU),
Maya Schuster (Tværkulturelle studier, KU),
Jeannie Wagner (Koreastudier, KU)
Marie Brøndgaard Jensen (Nærorientalsk arkæologi, KU)
Elise Thing (Nærorientalsk arkæologi, KU)
Astrid Öberg (Kinastudier, KU)
Mai Corlin Bagger (Kinastudier, KU)
Ask Ryding-Hærnæs (Kinastudier, KU)

Grafik, Layout og forsidefoto
Jeannie Wagner

Ansvarshavende redaktør:
Claus V. Pedersen
Ass Prof./Ph.D.
Iranian Studies, CNA.

Skriv til SLYNG:
SLYNG, ToRS,
Københavns Universiet
Snorresgade 17-19, 1. sal, lok. 177, 2300 København S

Bidrag sendes til
slyng.redaktion@gmail.com
SLYNG udkommer april og november

13. udgave 2011
Oplag 350

Indhold side

Leder 3

TEMA:
Egyptens politiske fremtid 4

Ny portal for Østeuropastuderende 9

Udland
En verden rigere - tværkultur i praksis 10

CePi - Kan København skabe positiv integration? 12

Reportage
Kejserens koreanske klæder 14

Fokus
Nedrivning og rekonstruktion
Beijing mellem fortid og nutid 16

SLYNGelNyt
Work place - a place to work 18
ToRSK 19

Voxpop 20

Af Christian Stampe Jensen

Mens Penkowa-sagen ruller derudaf og sender chok-bølger gennem hele universitetet og dets ledelsesapparatet, inklusive rektor og ikke mindst den tidligere videnskabsminister, holder vi i spænding vejret i frygt for hvilke skandaløse afsløringer der eventuelt endnu måtte vente at skulle afæskes. Universitets troværdighed er blevet sat på en alvorlig prøve – ikke kun udadtil på grund af sagen om videnskabelig uredelighed som berører alle indenfor dets vægge, men især også indadtil, hvor ledelsens forsøg på at dække over sagen og de nære bånd de involverede parter imellem fremstår som hykleri og nepotisme.

Sagen vil forhåbentligt nok en gang vække til debat hvorvidt en professionelt udpeget ledelse nu også i virkeligheden er bedre end den demokratisk valgte ledelse. Som læren fra Mellemøsten i disse tider må være, så findes der en smertetærskel for hykleriet, og når den er overtrådt, så bringes sindene i kog. Om vi også herhjemme får en forårsrevolution på KU må endnu stå hen i det uvisse. Men indtil da er vi på redaktionen stolte af nok en gang at kunne fornøje vores trofaste læsere med forårssemestrets udgave af SLYNG!

Sidste semester måtte vi desværre give afkald på den ene udgivelse af SLYNG. Siden har vi på redaktionen vedtaget, at SLYNG fremover kun skal udkomme to gange årligt – i april og november. Til gengæld vil vi bestræbe os på at gøre udgivelserne ekstra læseværdige!

I dette nummer af SLYNG kan du i TEMA-sektionen blandt andet læse Asger Johannsens artikel om Ægyptens politiske fremtid efter opstanden mod Mubarak.

I FOKUS-sektionen kan du i dette nummer møde en specialestuderende hvor Mai Corlin Bagger-Petersen skriver om kinesisk dokumentarfilm som også er emnet for specialet.

I sektionen UDLAND kan du tage med Laura Lindegaard til Liberia, hvor hun beretter om sin praktik hos NGOen Landmine Action.

Herhjemmefra reporterer Marie Brøndgaard Jensen fra debatmøde med Center for Positiv Integration (CePI) som udfordrer de københavnske politikere når deres integrationspolitik bringes op til diskussion. Mens Jeannie Wagner tager læseren med til National Museet i Brede, hvor en koreansk specialestuderende har undersøgt museets samling af koreanske folkedragter.

Redaktionen har også kigget nærmere på hjemmesiden 'Østeuropa-netværk' som fungerer som fagligt forum for de studerende. Har du ondt i ryggen fordi du enten sidder for meget og/eller forkert, kan du få tips og gode råd til yogaøvelser af Maj Ølting. Som altid er der også god mulighed for at få løst op i lattermuskulaturen, når Ask satirisk portrætterer et aktuelt emne i tegneserien, ToRSK.

For første gang åbner vi i dette nummer op for SLYNG Quizzen hvor der udloddes præmier til i alt tre heldige vindere. Quiz-spørgsmål og konkurrencens regler er beskrevet nærmere inde i bladet. Endelig er der SLYNGS VOX POP hvor redaktionen i dette nummer undersøger hvad de studerende på ToRS mener om revolutionerne i Mellemøsten.

På redaktionen er vi altid på udkig efter nye studerende som har lyst til at lægge tid og kræfter i at gøre SLYNG til et sjovt og spændende forum at være med i, og som har gode idéer at bidrage med til bladet. Så opfodringen skal her som altid lyde: Kig forbi til næste redaktionsmøde. Ved du ikke hvornår og hvor, det sker, så find og følg SLYNG på Facebook.

Tilbage er kun at ønske rigtig go' læselyst med dette nummer af SLYNG. Nyd det – det gør vi!

Næste deadline for indlæg til SLYNG er mandag d. 10. oktober 2011
slyng.redaktion@gmail.com

Ægyptens politiske fremtid

Siden Hosni Muhammed Mubarak d. 11. februar 2011 blev tvunget af som Ægyptens præsident, efter næsten 30 år ved magten og efter 18 dages uroligheder, har landet befundet sig i et politisk vakuum. Mange har snakket om den ægyptiske Facebook-revolution og folkets sejr over regimet med snarlig transition til demokrati. Bølgerne er gået højt. Spørgsmålet er, hvad der er kommet ud af 'revolutionen' indtil nu? Ligger demokrati lige om hjørnet? Hvem har noget at skulle have sagt i ægyptisk politik i fremtiden? Og er resten af de ægyptiske magthavere gået hjem eller taget til Sham El-Sheikh på ferie?

Af Asger Johannsen

Præsidentens fald, regimets død?

Hvorvidt begivenhederne i Ægypten kommer til at føre til en form for overgang til demokrati, må tiden vise. Samtidig med den herskende optimisme efter begivenhederne, der førte til Mubaraks fald, må man spørge sig selv, hvad der mon skulle være sket med resten af de magthavere, der har siddet med omkring det runde bord. Er regimet pludselig gået op i røg, fordi Mubarak er blevet væltet? Eller venter de gamle politiske hajer skjult i forvirringens dyb, klar til at slå til og overtage de magtfulde positioner i landet endnu en gang, når tiden er inde?

Politiske eliter i regimer som det ægyptiske har handlemuligheder i kampen om magten, som man ikke har i et fungerende demokrati. Forbud mod forsamling, fængslinger uden rettergang, manglende pressefrihed, overvågning af politiske modstandere, tortur mm., er alle sammen redskaber, som indtil for nyligt har været brugt dagligt i landet. Mubaraks forsvinden fra den politiske scene er ikke lig med en naturlig transition til demokrati. Mange østeuropæiske lande er gode eksempler på, at én politisk styreforms fald, ikke er ensbetydende med politisk medbestemmelse eller bedre levevilkår for manden på gaden. Heller ikke selvom disse faktorer er vigtige brikker, når man skal prøve at forstå, hvordan oprøret i landet kunne bryde ud i første omgang.

Flere eliter i Ægypten kæmper lige nu internt om magten. Deriblandt finder man militæret, den kapitaliske neokonservative forretningselite og medlemmer af de politiske oppositionspartier, som i mange år har ladet sig afspise med økonomiske og sociale fordele, og derved har fungeret som en passiv del af det politiske styre. Samtidig har man i kølvandet på oprøret fået en ny spiller med på banen; Det optimistiske unge veluddannede segment af befolkningen, der kræver politisk medbestemmelse. Denne gruppe synliggør et stigende problem i Ægypten, hvor over halvdelen af befolkningen er under 25 år. Der er her tale om en generation, som aldrig har haft politisk medbestemmelse, og som føler sig alvorligt overset. Aldersgennemsnittet i Mubaraks regering var 64 år, og selvom han nu er fortid, er det nævn, der er blevet nedsat for at tage stilling til landets fremtid, hovedsageligt udgjort af gamle politikere, som har haft indflydelse under Mubarak. Et faktum, der godt kan sætte lidt skår i forhåbningerne om, at transition til demokrati, kommer til at foregå helt gnidningsfrit.

"Flere eliter i Ægypten kæmper lige nu internt om magten."

Flere blandt de styrende eliter er blevet ofret de seneste uger, men det er nærmere et resultat af en cirkulation af magthavere end en nyligt opstået idealisme blandt de politisk relevante eliter. Det er resultatet af en kynisk vurdering af, hvordan de politiske eliter begrænser skaderne mest i den givne situation, de nu befinder sig i. De interesser, som de 'gamle' eliter, internt og eksternt, har i klemme, kan skabe forhindringer på vejen til demokrati, og måske endda blive en komplet tilbagevenden til det politiske systems udformning, som det var efter revolutionen i 1952.

Hæren, the higher Council of the Armed Forces

Hæren har været en af de mest magtfulde instanser, og en betydelig del af det ægyptiske regime siden 1952. Revolutionen i 1952 var et militærkup. De tre præsidenter, der har siddet på magten siden revolutionen i 1952, Nasser, Sadat og Mubarak, har således været de øverste officerer i hæren samtidig med, at de har været ledere af det ægyptiske regeringsparti 'National Democratic

Foto af власть страсти

Party' (NDP). Talrige ministre under de selvsamme præsidenter har således også tilhørt hærens politiske, magtfulde elite.

Militæret har efter oprøret nedsat en instans ved navn 'Higher Council of the Armed Forces' (HCAF), og sidder lige nu på den reelle magt i landet. HCAF har lovet at imødekomme folkets ønske om at afholde frie valg, så snart det er muligt. Men så længe militæret sidder på magten, og der hverken er udstedt valg eller implementeret betydelige forfatnings-ændringer, kan man godt have sine forbehold i forhold til at tro, at de uden videre skulle afgive magten indenfor den nærmeste fremtid.

Militærets øverste ledelse har siden revolutionen i 1952 nydt godt af økonomiske privilegier, og politisk indflydelse. Næppe noget de, efter min bedste overbevisning, opgiver uden først at sikre sig en fortsat del af kagen. Mon ikke ledelsen i hæren i øjeblikket arbejder på højtryk på at finde en løsning på demonstranternes krav, som de vil kunne acceptere uden at give for mange indrømmelser.

Militæret er i besiddelse af helt konkrete magtmidler i form af militært isenkram. De har indtil nu afholdt sig fra at sætte disse ind mod demonstranterne, men spørgsmålet er, om hærledelsen kunne finde på at bruge militær magt for at sikre sig politisk indflydelse i fremtiden, desuden er det ikke sikkert, at HCAF er ærlig i sine udtalelser, når det siger, at det vil afholde frie valg.

Forretningsmogulerne

Forretningseliten i Ægypten har siden starten af 2000-tallet fået mere og mere politisk indflydelse. Ved præsidentvalget i 2005 blev seks forretningsfolk udpeget som ministre, da forretningsmogulen Rashid Mohammed Rashid blev udpeget som landets nye premierminister. Mubaraks søn, Gamal Mubarak, uddannet forretningsmand i London, og kørt i stilling som tronens arvtager, havde indtil sin nylige tvungne afsked med ægyptisk politik ligeledes været formand for NDPs meget magtfulde politiske nævn siden 2001. Forretningseliten har siden dets indtræden på den politiske scene gennemført en liberalisering, som får Foghs drømme om en minimal-stat til at blegne i sammenligning.

Disse magtfulde pengemoguler har de sidste år vedtaget en række love, som har favoriseret dem selv og deres forretninger, men samtidig har tæret på den i forvejen hårdt prøvede ægyptiske befolkning. Deres frygt ved den nye situation er i første omgang at blive retsforfulgt pga. deres indblanding i sager vedrørende skattesnyd, korruption eller magtmisbrug. Samtidig er de ikke tilhængere af en

mere jævn fordeling af goderne i samfundet. Hvis et samarbejde med militæret i et diktatur sikrer dem flere fordele end i et demokrati, kan det få dem til at kæmpe imod en transition.

NDP og oppositionen

Allerede tidligt i oprøret, før Mubaraks fald, var NDP hurtigt ved at miste sin legitimitet som magthavende parti, og var ved at gå op i limningen. Det åbenlyst korrupte parlamentsvalg d. 29. november 2010, havde overbevist mange om, at partiet, som den dominerende politiske instans i regimet, ikke ville indfri dets løfter om frie valg. Mange ledende figurer i partiet forlod hurtigt den synkende skude, da demonstrationerne brød ud, for at redde deres egen politiske karriere.

Gamal Mubarak blev ofret i processen for at redde partiets politiske legitimitet og dominans i parlamentet. Chefen for efterretningstjenesten Omar Suleiman blev udpeget som vicepræsident d. 29. januar som et forsøg på at sikre Mubaraks fortsættelse på tronen. Det lykkedes heller ikke. Senest måtte den udnævnte premierminister i overgangsregeringen Safwat El-Sherif forlade posten pga. folks utilfredshed med hans tidligere rolle i NDP. Partiet er altså gået fra at sidde som det eneste parti med ubestridt magt i regeringen og parlamentet til ikke at have noget. Størstedelen af NDPs ledelse er ligeledes højtstående militærfolk. De vil klart opveje fordelene mellem en militær magtovertagelse eller transition til demokrati. Nogle vil måske kunne redde deres politiske karriere pga. militærets image som den pt. store helt og derved kunne fortsætte deres politiske liv. Andre igen vil have mistet al legitimitet og vil blive sat ud på sidelinjen i fremtiden.

”Mange oppositionspolitikere har således fungeret som en passiv form for samarbejdspartnere for de reelle magthavere i NDP-partiet.”

Oppositionspartier, såsom Al-Wafd, Tagammu og Socialistpartiet, har været konsekvent undertrykte siden revolutionen i Ægypten i 1952. Ledere af partier andre end NDP har ladet sig affinde med undertrykkelsen ved at blive afspist med økonomiske privilegier og har accepteret deres rolle i spillet. Mange oppositionspolitikere har således fungeret som en passiv form for samarbejdspartnere for de reelle magthavere i NDP-partiet. De har taget imod bestikkelse for så at holde kæft, når der foregik ting, som de ellers politisk var imod og fået en lussing, hvis de, en sjælden gang, ikke har gjort det.

Foto af власть страсти

Lederne af oppositionspartierne er efterhånden en flok gamle mandlige hajer i faget. Pga. deres samarbejde med regimet står de pt. i nogenlunde samme situation som NDP. De har ikke stor opbakning i befolkningen, og man må derfor gå ud fra, at også mange oppositionspolitikere lige nu kæmper for at beholde de privilegier, de har haft så længe. Samtidig sidder de og venter på, hvad militærjuntaen beslutter sig for. Mange af dem vil nok kunne se lige så mange, hvis ikke flere fordele, ved at hoppe med militæret i tilfælde af udeblivelsen af frie valg. Nogle vil forsøge at danne nye partier. Andre vil måske vælge at satse på en fortsættelse af det eksisterende regime.

De unge

Den nye spiller på banen i ægyptisk politik er den unge generation af veluddannede, overhørte unge. Det er selvfølgelig vigtigt at påpege, at demonstrationerne langtfra kun var udgjort af disse unge, men det er uden tvivl disse entusiastiske unge, der vil fortsættelse med at forlange politisk medbestemmelse, og det er også disse

unge, der har været ude og sige, at de står klar til at danne en række partier, som skal kunne bryde den politiske ensformighed, som har eksisteret i Ægypten i så mange år, som resultat af NDPs politiske enegang.

Trods de unges engagement kan deres projekt hurtigt blive sat på prøve. De unge har forskellige ideer om, hvordan Ægyptens politiske fremtid skal se ud. De er således opdelt i syv foreninger. Den største af dem, 'Youth Coalition of the Rage Revolution' (YCR), er udgjort af ikke mindre end seks forskellige fraktioner, som spænder helt fra de unge socialister til ungdomsrepræsentanter for det Muslimske Broderskab. Spørgsmålet er derfor, om disse ungdomsgrupper vil kunne enes, hvis der skal tages reelle politiske beslutninger, eller om de vil sabotere hinandens projekter. Man skal selvfølgelig ikke afskrive disse unge, men deres fremtid i ægyptisk politik afhænger i aller højeste grad af HCAFs intentioner for fremtiden.

Same shit, different name?

Demokrati er ikke i sig selv garant for bedre levevilkår. Selvom befolkningen, der pressede Mubarak af præsidentstolen, skulle få frie valg og en ny regering, risikerer man at fortsætte af samme spor som tidligere. Langt de fleste politikere på lokalplan er stadig de samme som før. Ude på landet er det meget normalt, at man stemmer på den person, der har flest penge til at bygge bygninger og veje frem for den repræsentant, der har store politisk visioner. Det vil frie valg ikke umiddelbart ændre på.

"De unge har forskellige ideer om, hvordan Ægyptens politiske fremtid skal se ud"

Den ægyptiske befolkning har ikke været vant til at stemme ved ærlige valg siden 1952. Mange demonstranter, der dukkede op på Tahrir-Pladsen, er drevet af et ønske om bedre levevilkår og ikke decideret drevet af, om landet er styret af en diktator eller en demokratisk valgt regering. De korrupte valg, der er blevet afholdt de sidste ca 10 år, har desillusioneret mange i deres tro på demokrati. Stemmeprocenten var nede på omkring 25% blandt de valgberettigede ved valget d. 29. november 2010. Allerede der har man, efter min mening, en udfordring, hvis en transition til demokrati bliver vejen, man vælger. Demokrati er ikke mere værd end de folk, der sidder på magten. Det er mange østeuropæiske lande et godt eksempel på. Eller tag for den sags skyld et land som Italien, hvor præsident Berlosconi kan have sex med en

Foto af власть страсти

Foto: власть страсти

Erfaringen fra de østeuropæiske lande viser, at hvis man ikke får gennemført nogle konkrete strukturelle økonomiske forandringer i forhold til omfordelingen af goderne i samfundet, så kommer de færreste til at mærke, at det en folkevalgt forsamling, der styrer landet. Stemmeprocenten i de østeuropæiske lande er stadig meget lav, og det virker som om, at den transition til demokrati, som mange snakkede om i starten af 90´erne, stagnerede et sted på vejen. Nogle har de seneste år endda snakket om, at man i nogle af disse lande, er en smule på vej tilbage til en mere hierarkisk opdeling af samfundet.

Hvis der ikke kommer nogle reelle forandringer i forhold til parlamentets rolle i samfundet, fra at være et gummi-parlament til at være en myndighed, hvor politiske beslutninger bliver taget på vejene af befolkningen, tror jeg, at de fleste ægyptere kun vil opleve en form for navneskifte fra diktatur til demokrati. Det vil være same shit, different name.

Det lange seje træk

Ægypten har de sidste par måneder oplevet store politiske forandringer. Mange ting skal gå op i en højere enhed, hvis landet skal opleve en reel overgang til demokrati og det er på nuværende tidspunkt langt fra sikkert, at Ægypten får demokrati, som vi kender det.

Måske får man en mellemting, hvor formelle valg bliver fulgt op af brugen af uformelle relationer.
Overgangen til demokrati står over for en del forhindringer. De gamle etablerede eliter sidder lige nu ved forhandlingsbordet for at diskutere, hvordan de eventuelt kan dele kagen op, så det passer dem bedst. Det korte tidsrum ægypterne har fået til at danne nye partier frem til et eventuelt valg i juni, gør det meget plausibelt, at man vil ende op med de samme gamle partier, som indirekte var en del af regimet, der bliver valgt ind i parlamentet.

Mange ægyptere selv er meget optimistiske i forhold til hærens løfter og opgøret med de gamle korrupte politikere. Jeg selv må indrømme, at jeg er mere tilbageholdende. Mange institutioner i landet må bygges op fra bunden og omstruktureringer og bekæmpelse af korruption være en nødvendighed.

Hvis landet virkelig bevæger sig i retning af demokrati bliver det med lange seje træk og med mange forhindringer på vejen i fremtiden. Ser man på de østeuropæiske lande, er det en proces, der for dem har taget 20 år, and still counting. Ægypterne skal om ikke andet væbne sig med tålmodighed.

Ny portal for Øst- og Sydøsteuropastuderende

En ny portal har til formål at koncentrere faglig relevant information, at hjælpe med at styrke den sociale faktor i studiet, og at give de Østeuropastuderende en mulighed for publicering

Af Martin Podolak, Russisk, 6. semester

I en tid med Facebook, KUnet og Absalon kunne man spørge, om der er brug for endnu en portal. Projektet oesteuropastudier.dk prøver dog ikke at genopfinde hjulet, men at være et supplement til det, der allerede er. Portalen skal ikke være en konkurrence til den blomstrende kommunikation, der findes i de forskellige Facebook-grupper, tværtimod er den med sin kommentarfunktion og "synes godt om"-knapper integreret i Facebook. Derudover er portalen uafhængig af universitetet. Det vil sige, at man kan være lige glad med "hvad vi må, og hvad vi ikke må" i Absalon.

Selvom der findes en mulighed for at tilmelde sig portalen, er næsten alt indhold på Østeuropaportalen offentligt tilgængeligt. Portalen skal nemlig ikke være en klub for os studerende, men en platform til at styrke vores faglige profil og et talerør for fagets interesser. Vi ved godt, at det, vi læser, ikke er irrelevant, og vi skriver store mængder af hjemmeopgaver, referater og specialer om det. Så hvorfor ikke vise det til hele verden? Portalen giver nu alle Øststuderende, -alumni og -undervisere mulighed at publicere alle slags dokumenter omkring studiet i dokumentdatabasen eller som en artikel i netavisen. På denne måde kan portalen som informationskilde også bidrage til studiet og orientere os om, hvad de andre ved, og hvad vi på ToRS allerede har udforsket.

Yderligere tilbyder oesteuropastudier.dk praktikopslag, en linkdatabase og en række nyhedskanaler omkring vores fag og Østeuropa. I den nærmere fremtid oprettes endnu et interaktivt kalendersystem for faglige og kulturelle arrangementer.

Portalen har brug for din hjælp!
Det første, du kan gøre, er at tilmelde dig portalen og tilføje dine hjemmeopgaver, studiematerialer, relevante faglige links eller praktikopslag, skrive i debatforummet eller give feedback. Når du er tilmeldt, må du også meget gerne skrive en artikel i netavisen om alt, der handler om Østeuropa eller studiet i bred forstand. Bare tilmeld dig ved at oplyse dit navn, din mailadresse og fag.

Portalen søger også redaktører. For tiden består redaktionen kun af en person, men meningen med projektet er, at det skal styres kollektivt af de studerende. Portalen er stadigvæk under udvikling, og som redaktør vil du få indflydelse på strukturen og indholdet. Lige nu er der stærk behov for folk, der vil redigere en eller flere kategorier i linkdatabasen eller blandt nyhedskanalerne. Desuden er der brug for en, der er god til grafik og webredigering, så portalen kan få et nyt udseende. Hvis du vil være med som redaktør så tøv ikke at skrive en mail til redaktionen@oesteuropastudier.dk.

www.oesteuropastudier.dk

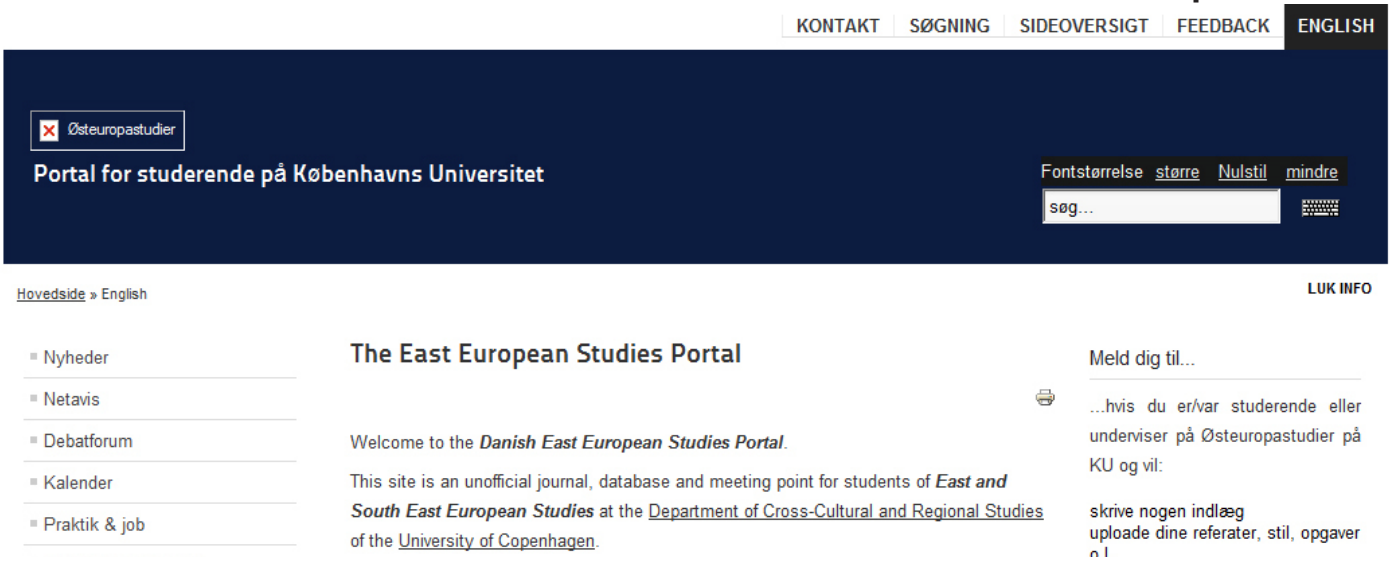

En verden rigere
tværkultur i praksis

At arbejde for en NGO i en såkaldt skrøbelig stat som Liberia giver et utal af oplevelser og betragninger på det personlige såvel som det faglige plan. Dette indlæg handler om mit praktikophold i Liberia og den ubalance, jeg oplever mellem teori og praksis, når jeg ser det internationale samfunds interesser i regionen versus den virkelighed, der udspiller sig her.

Af Laura Lindegaard, studerende på Tværkulturelle Studier årgang 2009. I praktik i Liberia i 7 maaneder hos NGOen Landmine Action.

Jeg er lige kommet hjem til Monrovia efter en uges arbejde i junglen i Sinoe County. Jeg fløj med UN helikopter ud og hjem – en absolut anbefalelsesværdig transportform til og fra arbejde.

Det er sindsygt smukt at se ned over Liberias paradisiske smukke strande og bugter og tætte, tætte jungle, der ligner broccoli oppefra. Rundt omkring kan man se små landsbyer og stier, der kommer og går og ikke mindst hundredevis af floder, der snor sig. Her og der kan man også spotte mineområder, hvor der på lovlig eller ulovlig vis bliver gravet efter guld, diamanter eller malm. Samtidig er det surrealistisk at være del af en lille elite, der kører i store hvide landcruisere med chauffør og tager helikopter på arbejde. Ikke desto mindre er det den eneste effektive måde, man kan arbejde på her i Liberia, hvor vejene er mere eller mindre ufremkommelige i store dele af landet. Men det kan i sig selv give en lidt ubehagelig fornemmelse i maven at suse forbi små landsbyer i sin Landcruiser med aircondition – også selvom man har et arbejde at udføre for nogle af de mest marginaliserede mennesker i Liberia.

”Samtidig er det surrealistisk at være del af en lille elite, der kører i store hvide landcruisere med chauffør og tager helikopter på arbejde.”

I felten

Jeg var i Sinoe som Project Manager på et projekt, der hedder Sinoe Agricultural Training Programme. Jeg er i praktik hos den britiske NGO, Landmine Action. Vi træner tidligere soldater (ex-combatants) og unge berørt af krigen (war affected youth) i landbrug på et

SATP studerende arbejder i marken
Foto: Laura Lindegaard

stort landbrugscenter i junglen. Udover træning i forskellige former for landbrugsproduktion modtager de unge psykosocial vejledning (psychosocial counselling), forretningsførelse, matematik og læsetræning. Efter endt træning bliver de reintegreret i en by/landsby efter eget ønske, og vi hjælper dem med at få et stykke jord og materialer til at starte et landbrug op. Projektet er grundlæggende et ”human security programme”, så ideen bag træningen er at forebygge, at de unge vil kæmpe igen i en eventuel kommende konflikt.

Inden jul registrerede vi 270 personer til det kursus, der skulle starte i starten af 2011. Da vi efter nytår kom tilbage til landsbyerne for at hente de kommende studerende, var op mod 70% af dem væk. Vi fik at vide, at de fleste var taget til Elfenbenskysten, fordi de blev tilbudt USD 1000$ for at deltage i konflikten der. Det er endnu ikke bekræftet, om det rent faktisk er tilfældet, men i disse dage strømmer tusindvis af flygninge fra Elfenbenskysten over grænsen til Liberia. I skrivende stund er der 77.000 flygninge i Liberia og 250.000 "internally displaced persons" indenfor Elfenbenskystens grænser. Jeg tror, de fleste i regionen beder til, at det internationale samfund vil tage problemet alvorligt. Hvis der er noget Vestafrika ikke har brug for, er det endnu en borgerkrig.

Tværkulturelt arbejde? - teori versus praksis

Hvordan hænger mit praktikophold sammen med mit studie på Tværkulturelle Studier? Det meste af min tid her har jeg arbejdet med concept notes til nye projekter, vi søger penge til. Det er en virkelig spændende proces at skrue et udviklingsprojekt sammen, så det baade lever op til donorens, modtagers og NGOens ønsker. Men oftest må man gå på kompromis med, hvad modtagerne ønsker (skole og jobs) for at tilpasse sig krav fra donor samt økonomiske restriktioner. Det er ikke super let at forklare en hjemløs og arbejdsløs mand på 32 i slummen i Monrovia, at vi ikke har brug for at tale med ham, men kun hans yngre kammerater, fordi han falder udenfor målgruppen. Det viser, at diskrepansen mellem hvad donorerne ønsker at støtte i udviklingslandene, ofte hænger dårligt sammen med den virkelighed dem, der har brug for støtten befinder sig i. På den måde står jeg i et tværkulturelt felt mellem vestlig indflydelse og afrikansk virkelighed.

"Jeg tror, de fleste i regionen beder til, at det internationale samfund vil tage problemet alvorligt. Hvis der er noget Vestafrika ikke har brug for, er det endnu en borgerkrig."

Jeg tog til Liberia for at undersøge udviklingsindustrien i felten. Syv måneder senere virker de dynamikker, der driver hele systemet, endnu mere komplekse, end jeg havde forestillet mig. Mine oplevelser har vist mig, at man ikke kan læse sig til den virkelighed, andre mennesker lever i. På samme måde som vestlige

Billede af de kvindelige studerende og Laura i Sinoe

Foto: Laura Lindegaard

politikere og embedsmænd, der knap har sat fod på

afrikansk jord, ikke er kvalificerede til at beslutte hvordan udviklingsmidlerne bruges bedst, hvor de er beregnet. Der er meget langt fra teori til praksis, når det gælder de (politiske) processer, der er med til at determinere udviklingslandenes fremtid – det være hvorvidt den ene eller den anden skal modtage bistand og under hvilke forudsætninger, men også hvorvidt et land i konflikt er interessant for det internationale samfund at intervenere i.

Faktaboks:

Liberia blev givet til tidligere slaver af USA og har derfor aldrig været koloniseret på "traditionel" vis. Landet grænser op til Sierra Leone mod vest, Elfenbenskysten mod øst samt Guinea mod nord. Liberia har en BNI paa USD 290$ og er dermed et af verdens fattigste lande. Dertil kommer, at landet er registreret som et af de mest korrupte lande i verden. I 2003 sluttede en 14 år lang borgerkrig, og landet står derfor overfor massiv genopbygning og med en generation af unge uden uddannelse.

Links:

www.landmineaction.org

www.nationsonline.org/oneworld/liberia.htm

Har du været på udlandsophold, sommerskole eller praktik i udlandet? Så skriv til SLYNG, og fortæl om dine oplevelser. Indsend dit indlæg til: slyng.redaktion@gmail.com

CePI

Kan København skabe positiv integration?

Center for Positiv Integration er en tre år gammel organisation, der ønsker at varetage indvandrers rettigheder i det danske samfund gennem et rådgivningscenter på Nørrebro, der køres af frivillige. Derudover arrangerer de livlige debatter rundt omkring i København. CePI tror på positiv integration. Men hvad er positiv integration og findes det i København? CePI havde inviteret politikere fra Københavns Rådhus til at debattere med de fremmødte i Regensens kollegielokaler onsdag den 2. marts.

AF Marie Brøndgaard Jensen

Formanden for CePI, Thomas V. Larsen, åbnede debatten med den beklagelige nyhed af den konservative deltager ikke var mødt op og at panelet i stedet kun ville bestå af Neil Stenbæk Bloem (SF), Anna Mee Allerslev (R) og Carl Christian Ebbesen (DF). Der var omkring halvtreds deltagere i debatten og aftenen skulle belyse at det ikke var helt let at være DF'er i det selskab. Da 24 års-regelen blev diskuteret, konstaterede en blandt publikum at: "Det at etablere sådan en regel for at stoppe tvangsægteskaber, er som at bombe Afrika for at stoppe fattigdom." De tre politikere fik lov at fremlægge deres sag, før debatten satte i gang.

SF's Integrationspolitik

For Stenbæk Bloem (SF) har København et ansvar for at acceptere at vores hovedstad er en multikulturel by, og han har tillid til at mennesker hjælper hinanden, når rammerne er til det. Han mener at folk, fra så vel Korea som fra Jylland skal have lige rettigheder. Stenbæk Bloem erkendte, at det var svært at være SF'er i forbindelse med pointsystemsdebatten, skønt han er glad for sidste punkt, der omhandler overholdelsen af internationale konventioner. Hvis en muslimsk pige ønsker at have tørklæde på skal hun gøre det, men hvis hun vil tage det af, skal hun gøre ligeså.

For Stenbæk Bloem handler det ikke om at sætte et beløb på indvandrers hoveder, men om at finde ud af hvordan vi tackler de forandringer det medfører at København bliver stadig mere multikulturel. "Hvis Muhammed ikke kan komme ind på et diskotek på grund af sit navn eller udseende, er det ikke kun hans problem. Det er vores allesammens problem." Man er københavner, når man føler sig som københavner, og Stenbæk Bloem ønsker at forlade ideen om at røde pølser er danskhed. Det er tonen i debatten, der skaber fjendebilleder. Man bør tale om inklusion og integration, mener SF på Københavns Rådhus.

"Det at etablere sådan en regel for at stoppe tvangsægteskaber, er som at bombe Afrika for at stoppe fattigdom."

Radikales Inklusionspolitik

Integrationsborgmesteren Allerslev ønsker, som SF at tonen ændres, men kontra Stenbæk Bloem mener hun at inklusion bør være kernen, da ordet "integration" forekommer negativt ladet. Ifølge Allerslev fører Københavns Rådhus en bedre politik end regeringens og hun er stolt af den politik, for det er på den måde lettere at føle sig som "københavner" end "dansker". Regeringens pointsystemer besværliggør det at blive dansker, og regeringen vader rundt i fjendebilleder, der er skabt efter 2001, det gør at vi skrider mod menneskerettighederne og vores egen Grundlov. Heldigvis, mener hun, er dette anderledes i København, hvor vi har mulighed for at tale om "os" og ikke "dem". Vi graver grøfter med vores ord, og en undersøgelse De Radikale har foretaget, viser at flere anser ordet "integration" som synonym for "assimilation."

Derudover ønsker Allerslev modersmålsundervisningen opprioriteret, for at fremme et uddannelsesløft, da alle undersøgelser peger imod at bristen er at man må kende sit modersmål, før man lærer et andet sprog. Nogle arbejdspladser tager et socialt ansvar, men en såkaldt virksomhedsturné skal hjælpe med til at flere gør det samme. Derudover sætter Allerslev en stolthed i at alle bydele har eget særpræg, for det kendetegner en storby at ikke alle gader er ens.

DF's Indvandrerærlighed

Ebbesen mener at mange indvandrere, især de unge piger, klarer det godt i København, og mener at det er for let at de tilbageværende problemer ændres ved et simpelt retorikskifte. I retrospekt er der siden 2001 sket mange positive ting og Danmark er et af de lande i Europa, der bedst klarer at integrere indvandrere i arbejde, sprog og samfund. De seneste år er indvandringen fra vestlige lande, der forstår vores højteknologiske samfund, steget. Men det er stadig ikke godt nok med integrationen, og der hvor der er utryghed, skal der skabes tryghed. Det skal ske ved hjælp af "Hot Spots," der skal koordinere forskellige aktørers arbejde, særligt på ydre Nørrebro.

"DF accepterer ikke "mørkets islamister" eller Hizb ut tahrir."

Ebbesen deler det synspunkt at København skal være den mest inkluderende by i Europa, men "ønsker jeg, at inkludere folk, der kvindeundertrykkere, der praktiserer tvangsægteskaber og er i mod homoseksualitet?," spørger Ebbesen i forbindelse med moskebyggeriet, som han mener, er monumenter for kvindeundertrykkelse. DF accepterer ikke "mørkets islamister" eller Hizb ut tahrir. Derfor er 24-års regelen glimrende, fordi DF mener, at nu tør kvinderne sige fra, skønt en 28-års regel ikke ville være dårlig.

Nattelivspolitik og ærlighed om prioritering

Både Allerslev og Stenbæk Bloem var enige om at København trænger til en ny nattelivspolitik, blandt andet fordi mange dørmænd og diskoteksejere faktisk ønsker at få nogle redskaber til at tackle især drenge med anden etnisk baggrund end dansk, så vel som rockere med etnisk dansk baggrund.

"Hvis Muhammed ikke kan komme ind på et diskotek på grund af sit navn eller udseende, er det ikke kun hans problem. Det er vores allesammens problem."

Ebbesen synes at det er synd for branchen, der mister kunder, der er bange i nattelivet. Debatten lod vise at Allerslev og Stenbæk Bloem til en vis grænse delte synspunkter. Dog, synes Allerslev at SF i Regeringen har givet køb på nogle fundamentale værdier for at få magten. Der var, imidlertid, en tydelig uenighed mellem publikum og Ebbesen, der i grunden svarede ganske ærligt på stillede spørgsmål. For eksempel svarede han at DF prioriterer velfungerende sygehuse over større indvandring til Danmark.

Stenbæk Bloem gav eksempler fra Sverige, hvor man har HelpCenters til kvinder, der føler sig truede i en tvangsægteskabelig situation, og fra Canada, hvor starthjælpen er høj, for at hjælpe indvandreres etablering, som kan blive taget fra én, om man ikke lever op til kravene.

"Rådgivningen har til opgave at hjælpe indvandrere med at forstå deres rettigheder for at skåne dem for samfundsmæssig eksklusion."

Troen på Positiv Integration

Thomas V. Larsen fortæller om CePI. CePIs navn grunder i seks drenges behov for at vise gode sider af integration i Danmark, modsat indtrykket BT er med til at skabe, og organisationen er blevet meget større end de havde håbet. Rådgivningen har til opgave at hjælpe indvandrere med at forstå deres rettigheder for at skåne dem for samfundsmæssig eksklusion. Rådgivningen havde fra begyndelsen seks medlemmer, men nu er der tyve faste rådgivere. De er positive med hensyn til integration i Danmark, men ikke naive.

Så der findes positiv integration i København, skønt de fleste blandt publikum nok ville give Ebbesen ret i, i hvert fald en ting, nemlig, at det stadig ikke er godt nok.

Rådgivningen CePI
Addresse:
Verdens Kultur Centeret
Nørre Allé 7, Lokale 205
2200 København N
Åbningstider:
Tirsdag fra kl. 13 - 17
Torsdag fra kl. 18 - 21(lukket i juli)

CePI
Center for Positiv Integration

"KEJSERENS" KOREANSKE KLÆDER

ET KIG IND I DEN KOREANSKE SAMLING I BREDE

Hong Seok Yeong, specialestuderende fra Seoul, besøgte Nationalmuseet i Brede for at kigge nærmere på den koreanske klædesamling. SLYNG var med for at reportere.

Tekst of fotos af Jeannie Wagner, Koreastudier

Det er en mild efterårsdag, Hong Seok Yeong og hendes mand, Hang Il er ankommet til København få dage forinden. De har fået adgang til en del af Nationalmuseets Koreanske samling. Martin Petersen, Adjunkt og Ph. D på Koreastudier, KU har arbejdet for museet i en årrække og ledsager de to koreanere.

Bytte, bytte købmand

Hong Seok Yeong laver et speciale om de koreanske klædesamlinger i Europa for at sammenligne dem med de koreanske. Den danske samling er en del af en byttesamling som det daværende Keijo Kejserlige Universitet, grundlagt af den japanske kolonimagt, havde udvekslet i 1934 med Kaj Birket-Smith for National Museet. Japanerne fik til gengæld en samling om inuitterne.

Dataindsamling

Hong Seok Yeong fotograferer og måler forsigtigt de koreanske klædedrager, der skulle stamme fra Choson Dynastiet. Hun og hendes mand noterer pertentligt hvert eneste mål. Hang Il assisterer med stor professionalisme, selvom han er uddannet indenfor en helt anden studieretning. Hong Seok Yeong mener ikke, at Japanerne har sendt en repræsentativ samling. Hun fortæller at materialerne, målene og håndværket ikke lever op til de standarder, der normalt var for nationaldragter i Korea.

Hendes formål med specialet er bl.a. at give de europæiske museer mere korrekt information om deres samlinger. Samtidig vil hun gerne opbygge en større interesse for de koreanske samlinger i Europa. Hun ønsker at flere koreanere vil forske indenfor samlingerne i Europa, og at den sydkoreanske regering vil yde mere støtte til disse projekter.

Meget af arbejdet går med dataindsalming. De forskellige mål bliver senere sammenlignet med data fra samlinger i Sydkorea. Her studerer Martin Petersen og Hong Seok Yeong et skørt.

Hong Seok Yeong fortæller at de fleste tidligere regeringer har været mere fokuseret på økonomisk fremgang end kulturarv. Hun håber dog, at hendes speciale kan være med til at skabe mere opmærksomhed på hendes forskningsfelt.

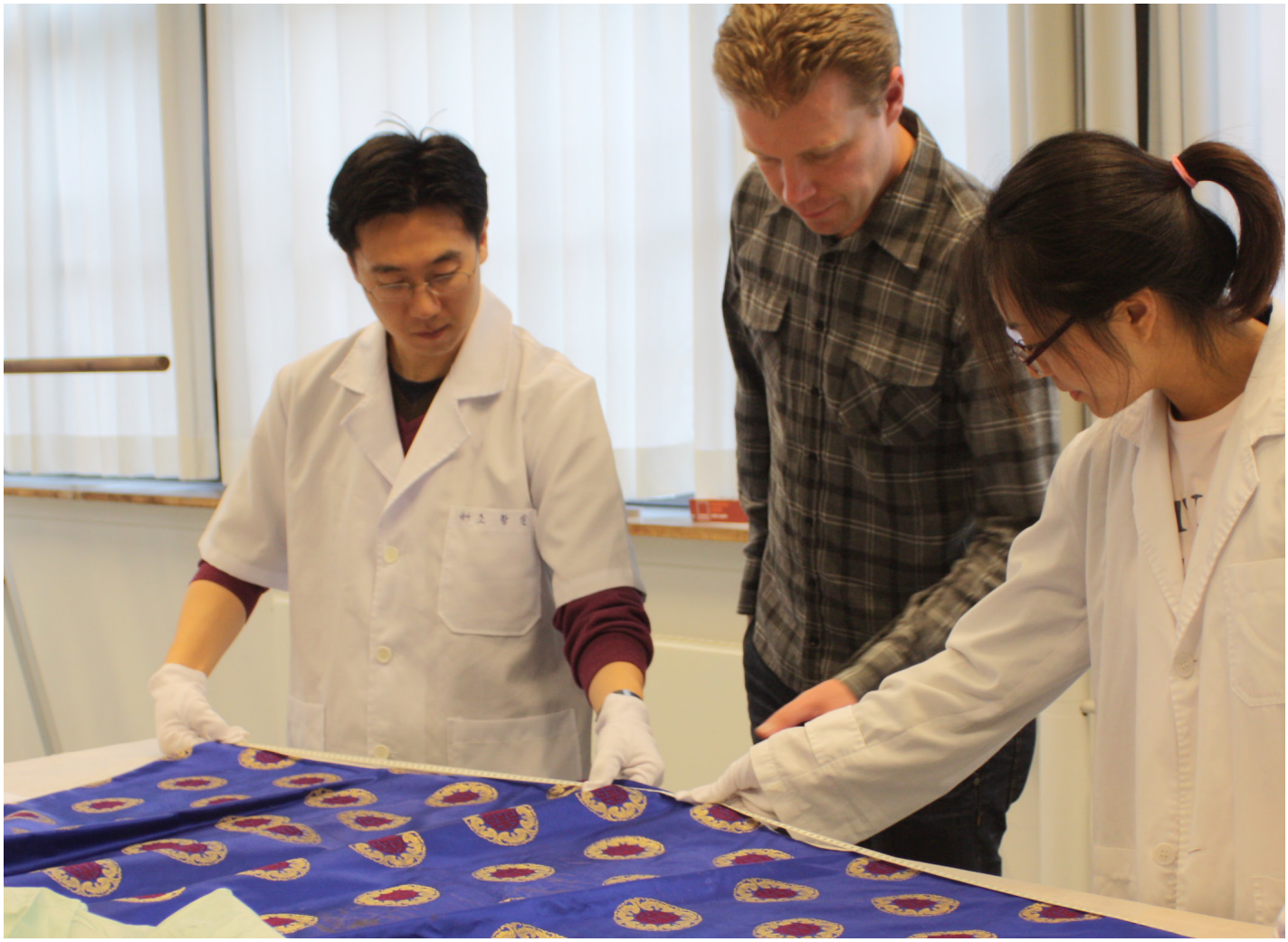

Hang Il, Martin Petersen og Hong Seok Yeong i et af studierummene på National Museet i Brede

Der måles op med stor omhu

Broderi på koreansk skørt

Nedrivning og rekonstruktion
Beijing mellem fortid og nutid

Beijing forandrer sig så umådeligt hurtigt og har gjort det lige så længe, jeg er kommet i byen. Gamle huse rives ned for at blive erstattet med enten nye fancy bygninger eller huse bygget i traditionel kinesisk stil.

Af Mai Corlin

Husene bliver rekonstrueret, så de stemmer overens med de forestillinger nutidens mennesker (eller politikere) har om fortiden. Det er altså en forestillet fortid (findes der egentlig andet?). Netop Beijings Dazhalan-kvarter sydvest for den Himmelske Freds Plads har stået i dette limbo mellem kulturel bevarelse og kommerciel udvikling af et udsultet område og er stille og roligt henfaldet til en ydmyg slumtilværelse, hvor beijingerne højest skænker det gamle, traditionsrige kvarter en tanke omkring nytår, når minderne bliver gået igennem.

Folk fra hele Kina har slået sig ned i dette kvarter, som måske netop kan tilbyde dét, mange andre kvarterer i den beijingske metropol ikke kan, nemlig et fællesskab hvor det ikke betyder noget, hvor man er fra, eller hvor mange penge man tjener. Kuratoren og grafikeren Ou Ning skriver om et tilsvarende område i Guangzhou kaldet San Yuan Li, at det fungerer som en pude for indbyggerne, som en slags bufferzone overfor resten af byen, fordi det kan være med til at løsne op for potentielle konflikter med de forskellige befolkningsgrupper i byen. På samme måde har Dazhalan blandt andet fungeret som et opsamlingssted, for folk der ikke var plads til andre steder.

Hurtige cost-benefit analyser

Nedrivningen af Dazhalan-området handler både om at fjerne uholdbart slum – slum der er såvel en brandfælde som en kloaklignende tilstoppet labyrint i centrum af Beijing – fra et område med ekstremt høje grundpriser. Det er en kendsgerning, at det er dyrere at renovere end det er at bygge nyt, selvom man ikke må glemme, at lokalregeringen gennem udsmidningen af de forrige beboere får fuld kontrol over området. Lokalregeringen prøver at mane til ro og forsøger med god gammeldags retorik at snakke om fremskridt og globalisering og vise glossy billeder af spejlblanke skyskrabere for at legitimere nedrivningen af indbyggernes boliger til fordel for opbygningen af nye kvarterer, som lokalregeringen og andre investorer kan tjene penge på. De så karakteristiske ét-planshuse bliver efter en hurtig cost-benefit analyse dømt ude til fordel for etagebyggeri og lukrative (eller knap så lukrative) forretningscentre.

”Rekonstruktion”

Rekonstruktionen af Dazhalan som det oprindeligt handelscentrum er lavet på en måde, så de nye bygninger ligner forvoksede to-etages hutonger perfekt til pladskrævende internationale firmaer som H&M, Zara, McDonalds og lign. Virkeligheden er dog, at mange af disse bygninger står tomme, fordi de er for dyre at leje. Situationen for Dazhalan er en fuldstændig forandring af rummet, som igen har betydning for, hvem der frekventerer området. I dette tilfælde har transformationen af rummet fordrevet de mennesker, der levede og boede i området før.

Kameraet som våben

Dokumentarfilmen Meishi Street fra 2006 omhandler nedrivningen af dette centrale kvarter i forbindelse med forberedelserne til olympiaden i 2008. Ou Ning igangsatte projektet med midler fra Goethe Instituttet i Beijing og Kulturstiftung des Bundes og startede med selv at filme, indtil han stødte på restauratøren Zhang Jinli. Zhang havde med særlig ildhu modsat sig nedrivningen af sin restaurant og sit hjem ved at ophænge bannere med budskaber, der kritiserede lokalregeringen og nedrivningsfirmaerne i hårde vendinger. Ou lærte Zhang at bruge et kamera og derefter dokumenterede Zhang selv den gradvise nedrivning af området. Da Zhang på et tidspunkt vender kameraet mod en politimand, som reagere med frygt, går det op for ham, at kameraet også er et våben i kampen mod nedrivningen, hvor de talrige klager til lokalregeringen har vist sig nytteløse. Gennem kameraet bliver Zhang bemyndiget og handler derpå. Han optrapper sin kamp med politiet og besøger de forskellige hjem, der alle på forskellige måder er berørt af den forestående nedrivning. Der er krigsveteranen,

Dazhalan i dag

som mister sit hjem, og manden, hvis kone er løbet med al kompensationen og som derfor nægter at flytte fra et hus, hvor nedrivningen allerede er påbegyndt og har efterladt huset uden facade.

”Lokalregeringen i Beijing væver dermed en ny historie om, hvordan Beijing ser og så ud.”

Problematikker

Der er forskellige problemer i forhold til nedrivning, som bliver italesat i filmen. Det er problematisk, at de ikke får nok i kompensation. At man, det sted nogen bliver relokeret til, ikke må åbne en forretning, selvom man hidtil har ernæret sig som forretningsdrivende. At nedrivningsfirmaerne river for meget ned. At den allokerede bolig er sydvendt (et problem rigtig mange af dem nævner). At der er en diskrepans mellem de aftaler, som er indgået mellem boligejer og lokalregering, og det som nedrivningsfirmaerne forholder sig til. At jo længere man venter, jo flere penge får man. At være lejer, da det forringer dine rettigheder. At visse dele af boligen ikke bliver anerkendt, hvilket har indflydelse på kompensationens størrelse. At erhverv ikke altid bliver anerkendt som erhverv. Der er dermed en hel række forhold, som komplicerer nedrivningsprocessen, selvom om jeg fornemmer fra filmen, at det vigtigste ikke er pengene, men i virkeligheden destruktionen af det liv, indbyggerne kender.

Mellem fortid og fremtid

Hvad betyder så denne dokumentarfilm og forholden sig til et sted, der skal rives ned? Nedrivningsstedet kan forstås som en ”beholder af tid” (timekeeper). De fungerer som et slags temporalt nulpunkt, der forholder sig eksplicit til et før og et efter. Det er der, vi kan se tiden med vores egne øjne. Med nedrivningen af et hus, ser vi tiden bliver trukket væk, som et tæppe. Dokumentarfilm fungerer dermed som bevarelse af denne tid, som et musealt opbevaringsglas, der kan bibeholde tiden, som den var, mens vi kunne se den. Som Ou Ning også siger, så gør filmen Beijingerne opmærksomme på et stykke historie, som de havde glemt. Hvis man forholder sig i Benjaminske termer til nedrivningen og rekonstruktionen, så sker der en optrævling af den vævede hukommelse, hvorpå det, som Penelope gjorde hver nat, bliver vævet igen. Lokalregeringen i Beijing væver dermed en ny historie om, hvordan Beijing ser og så ud. På en måde skærper disse nedrivningssteder vores bevidsthed om, hvordan nutiden er komponeret af dynamikken mellem vores forestillinger om fortiden og vores forestillinger om fremtiden, fordi de repræsenterer et nu i al nu’ets håndgribelige midlertidighed.

For yderligere information tjek:
www.dazhalan-project.org

Work Place - A Place to Work

Specialeplads på Nordisk Institut for Asienstudier (NIAS)

Af Christian Stampe Jensen

Arbejd, arbejd…
Når du skal i gang med at skrive dit speciale behøver du ikke at frygte, at skulle sidde alene, indestængt derhjemme, mens dagene glider forbi, og overspringshandlingerne stjæler tiden fra det, du burde sidde og lave. Uanset hvilket fag du læser, er det en god idé, at gøre brug af de tilbud som findes til dig som specialestuderende.

Læser du på ToRS eller andetsteds på KU kan du med fordel drage nytte af de specialepladser, som Nordisk Institut for Asienstudier (NIAS) stiller til rådighed for studerende, som beskæftiger sig med Asien i deres speciale. Som specialestuderende på NIAS får du tildelt egen kontorplads med stationær computer og plads til opmagasinering af bøger. Der er i alt seks kontorpladser fordelt på en hel etage som du deler med andre specialestuderende, så dette er en oplagt mulighed for at undgå isolationen, og dele din hverdag med andre som sidder i præcis samme situation.

Med daglig færd på NIAS indgår du også i det sociale fællesskab på instituttet, herunder fællesfrokost, det ugentlige fællesmøde samt sociale arrangementer og receptioner og hermed kan du netværke med andre som beskæftiger sig med Asien og få inspiration, dels til specialeskriveriet, men også opdage hvilke muligheder, du har hinsides specialet. Der afholdes jævnligt lunch talks og lunch lectures hvor du kan møde gæstestuderende og forskere udefra. Du får også selv mulighed for at præsentere dit specialeemne under en lunch talk, og kan med nytte drage fordel af feedbacken fra NIAS' Asien-kyndige personale. Endelig tilbydes du også at blogge på NIAS' hjemmeside om et relevant emne indenfor dit fagområde.

NIAS har desuden et fantastisk bibliotek med en omfattende samling af den nyeste litteratur omhandlende Asien, og de flinke bibliotekarer står altid klar til at hjælpe dig med at skaffe det, du ikke selv kan finde på hylderne.

Som specialestuderende på NIAS står du til rådighed for det faste personale når der er brug for en hjælpende hånd til konferencer mm. Ifølge aftalen kan personalet gøre brug af din hjælp i op til fem timer om ugen, men som regel er omfanget meget mindre. Det er primært i forbindelse med afholdelsen af en konference, at du kan blive bedt om at hjælpe til i hele dage i træk, hvormed der enten optjenes eller kompenseres for de uger uden arbejdsopgaver.
Specialepladsen tildeles i en periode på op til 6 måneder, men du kan søge om forlængelse hvis det bliver nødvendigt.

For at søge om en kontorplads hos NIAS skal du være studerende ved Københavns Universitet. Via hjemmesiden (www.nias.ku.dk) kan du downloade et ansøgningsskema som udfyldes og indsendes pr. e-mail til de ansvarlige samt få svar på øvrige spørgsmål.

Som det fremgår af ovenstående, er der kun fordele ved at søge en specialeplads, og det kan kun på det varmeste anbefales, at du gør brug af muligheden!

nias

Skriver du BA-opgave eller speciale på ToRS? Så skriv til SLYNG, og fortæl om dit emne, og hvorfor du synes, lige netop dette emne er interessant. Send dit indlæg til slyng.redaktion@gmail.com

ToRSK

Af Ask Ryding-Hernæs

YOGA YOGA

Brug yoga under din eksamenslæsning - bliv mindre anspændt og mere fokuseret

Af Maj Ølting, certificeret yogalærer fra Indien, Internationally Certified, Hatha Yoga Teacher Training Course. *www.rishikeshyogpeeth.com*

Hvis du gerne vil have mere ud af din eksamenslæsning, kan du med fordel gå i gang med at dyrke yoga. Yoga hjælper dig til at komme ned i din krop og få jordforbindelse igen, når du har brugt hovedet i en lang periode. Yoga hjælper dig desuden med at afspænde dine muskler, når du længe har siddet i den samme læsestilling.

Jeg har samlet et meget kort yogaprogram, som du med gavn kan gøre brug af igennem din eksamensperiode. Hold hver øvelse i ca. min. 2 minutter.

Lav før selve yogastillingerne en kort meditation på 5-10 min. Meditation er at være til stede i nuet. Sid i stillingen og mærk din krop. Hvis det i begyndelsen er svært at mærke hele din krop samtidig, så tænk på én kropsdel ad gang. Fokuser på dit åndedræt. Forsøg at fastholde meditationsfølelsen gennem de følgende øvelser. Det kan være lettere at koncentrere sig med lukkede øjne. AVed aktivt at træne at være til stede vil det langsomt også blive mere naturlig i resten af din hverdag.

Meditation
Vajrasana (thounderbolt pose)

Øvelse 1
Greeva Sanchalana (Neck movements)
Funktion: Strækker nakken.
Sådan gør du: Brug hænderne til at skabe et let pres så nakken strækkes. Stræk både til siderne og forover så hagen går nedad mod brystet.

Øvelse 2
Adho Mukha Svanasana (Downward-facing dog)
Funktion: Strækker skuldrene, ryggen, bag lårene og læggene.
Sådan gør du: Hav fokus på at holde skuldrene nedad mod jorden, lænden presset tilbage og kig op mod navlen. Først når det er på plads skal du arbejde på at få hælene i jorden.

Øvelse 3 (se billedet ovenfor)
Ardha Matsyendrasana (Half spinal twist)
Funktion: Strækker siden af ryggen.
Sådan gør du: Sørg for at have ryggen ret og skuldrene nede inden du drejer rundt. Gentag med modsatte side.

Fotograf Elise Thing

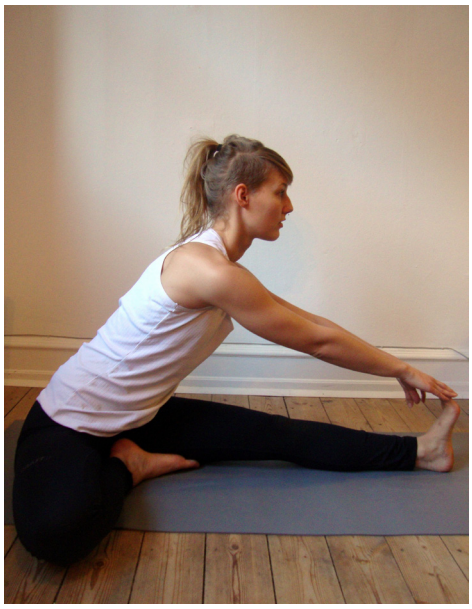

Øvelse 4 (se billedet ovenfor)
JanuSirshasana/ArdhaPaschimottanasana (Head to knee pose)
Funktion: Strækker ryggen, bag lårene og læggene.
Sådan gør du: Hav fokus på at holde tæerne opad og strakt ryg. Pas på indersiden af dine knæ! Gentag med modsatte ben.

Øvelse 5 (se billedet til venstre)
Utthi Trikonasana (Extended triangle pose)
Funktion: Strækker siderne af kroppen.
Sådan gør du: Venstre fod skal pege lige fremad, og højre skal pege ud til siden. Bøj dig sidelæns over højre ben og lad armene stå lodret. Der er vigtigere at du står "ret", end at du når langt ned med hånden (forestil dig at du står op ad en væg, og begge hofte og skuldre skal røre væggen lige meget). Gentag med modsatte side.

Ved at gennemgå disse øvelser får du strakt dine muskler i nakken, skuldrene, ryggen, bag lårene, læggene, siderne af ryggen og siderne af kroppen. Meditationen både før og under alle øvelserne giver på sigt et større mentalt overskud. Programmet kan med fordel suppleres af løb og styrketræning.

Vil du vide mere?
Få GRATIS mit træningsprogram specielt egnet til stressede perioder eller få lagt et personligt yogatræningsprogram. Besøg min hjemmeside: www.dyrkyoga.wordpress.com

VOX POP

Af Elise Thing og Marie Brøndgaard Jensen
Nærorientalsk Arkæologi, 6. semester

Kim Jespersen, Sydøstasienstudier, Indonesisk, speciale-studerende

Følger du med i de politiske begivenheder i Mellemøsten i øjeblikket?

Ja, lidt. Eller jeg følger med i de gængse medier, tv og internet, men jeg har ikke studeret det nærmere end det.

Hvordan tror du at det politiske billede i Mellemøsten ser ud om et eller to år?

Det der sker nu, kan være med til at sætte en ny standard i Mellemøsten. Religion kan måske få en anden rolle i det politiske billede. Den samfundsmæssige struktur omkring religion ændres måske. I nogle interviews tales der om demokrati. Jeg tror der kommer flere protester, men på et år kan der nok ikke ske store, varige ændringer. Jeg kan sammenlign e det med Indonesien som indtil 1998 havde en diktator, der sad i 35 år. Der skulle flere præsidenter til, før der opstod stabilitet. De to situationer kan gå hen at være lidt ens. Men ændringerne sker ikke nødvendigvis på et eller to år.

Hvordan synes du at de vestlige medier dækker begivenhederne?

Dækningen handler om antallet af folk der slås ihjel. De vestlige medier er optaget af den såkaldte "demokratisering", som noget Vesten ønsker i Mellemøsten. Jeg mangler lidt at journalister taler med folk på gaden. Lige nu kan man se Al-Jazeera på Favorit, og der hører man interviews med folk, der måske ikke tager sig godt ud på tv eller som har et mindre fint sprog. Jeg har på fornemmelsen af CNN for eksempel udvælger hvem de interviewer. Mange gamle BBC-journalister arbejder i øvrigt på Al-Jezeera.

Har det på noget måde indflydelse på dine studier?

Nej, ikke rigtigt. Det er ikke mit område. Hverken styreformer, demokrati eller Mellemøsten. Der kan dog drages paralleller. Man kan lære noget af hinanden. Der er for eksempel omkring to millioner muslimer i Indonesien.

Amalie Ravn Weinrich, Nærorientalsk Arkæologi, 4. semester

Følger du med i de politiske begivenheder i Mellemøsten i øjeblikket?

Ja, jeg følger med. Altså passivt. Jeg deltager ikke aktivt i debatter eller lignende.

Hvordan tror du at det politiske billede i Mellemøsten ser ud om et eller to år?

Jeg forestiller mig at demonstrationerne ikke er så voldsomme om et år, som de er nu. Det at politiske ledere erstattes eller flygter, gør ikke nødvendigvis situationen bedre. Jeg synes nu at det er godt at der er protester i gang. Jeg kunne godt se at noget ændre sig til det bedre. Jeg har kun været i Jordan og Ægypten, men jeg synes at der er nogle ting, der godt kunne ændres, fordi de ikke helt fungerer.

Hvordan synes du at de vestlige medier dækker begivenhederne?

Jeg synes at det meste jeg læser er fakta. Altså de rent faktiske hændelser. I stedet ville jeg gerne om det påvirker eller om det overhovedet påvirker den enkelte borger. Jeg ville gerne vide om de lokale føler det så tæt på, som det ser ud fra de medier jeg ser det igennem. Jeg ved godt at man skal være kritisk, men jeg bliver nok lidt blændet af de Vestlige mediers dækning, de overbeviser mig nogle gange. Vestlige medier skildrer som oftest Mellemøstens dårlige sider, og det vil også komme til udtryk her.

Har det på noget måde indflydelse på dine studier?

Nej, egentlig ikke. Jeg arbejder som arkæolog. Og når vi rejser ud er det under sikrede forhold. Man vil ikke tage til et sted, der er usikkert. Jeg håber lidt at hvis nogle ting ændrer sig, kan det blive lettere at være lyshåret pige i Mellemøsten.

Har du ris eller ros, eller en kommentar til SLYNG? Er der noget på ToRS, du mener, bør tages op til diskussion eller debat, f.eks. undervisning, studiemiljø, kommunikation eller andet? Skriv til SLYNGs DEBAT-sektion og send dit indlæg til slyng.redaktion@gmail.com

IT'S QUIZ TIME!!!

SLYNG har den store fornøjelse nu for første gang at kunne tilbyde vores læsere at gætte med i SLYNG quizzen hvor der udloddes tre stk. præmiekort á 50,- DKR. Til Café BARbylon til de tre første heldige studerende, som kan svare rigtigt på nedenstående spørgsmål.

I 12. udgave (oktober 2010) bragte vi i SLYNG en længere artikel om en populær, japansk musikstilart. Spørgsmålet er: Hvad hedder denne musikstilart på japansk?

For at deltage i konkurrencen skal du indsende dit svar til redaktionen til: slyng.redaktion@gmail.com.

De heldige vindere får direkte besked og bliver nævnt ved navn i november-nummeret af SLYNG. Info vedr. indløsning af præmier følger i svarmails.